

Το σπάνιο μπλάβο ρόδο που μπροστά σου
Στην ερμιά, μες στ' αγκάθια του κλεισμένο
Το είδες, φαινότουν να σου λέει: «Προσμένω
Τ' άσπρο σου χέρι να με κόψει. Στάσου!»
Το τήραξες, κυρά, κι ολόγυρά σου
Τ' άχραντο βλέμμα ρίχνεις το βλοημένο
Κι όλο τον κάμπο βλέπεις ανθισμένο
—Γεννά λουλούδια η γη για τη χαρά σου—
Και παίρνεις από τούτα και τ' αφήνεις,
Γιατί φοβάσαι μήπως σ' αγκυλώσει
Μονάχα ακόμη μια ματιά τού δίνεις
—Πόνος αφύς μπορεί να σε λιγώσει—
Πέρα στο λόγγο η ροδαριά εξεράθη:
Καημένο μπλάβο ρόδο που εμαράθη!

(από *Τα σονέτα*, Ωκεανίδα 1999)